

El dietari de Ramon Iglesias

RAMON IGLESIAS

Dissabte - Golfet

"En Juli-l'alcalde de Palafrugell- només es preocupa de terra endins. No trepitja les platges", m'explica empipadíssim un palafrugellenc. Els de Palafrugell anomenen platges Calella, Llafranc i Tamariu. Estem tots dos xerrant dins de l'aigua, a Port Pelegrí. Mirant cap amunt veiem aquest horror de xalet que, segons Urbanisme, el propietari "soviètic" ha ampliat il·legalment, amb el consentiment de l'Ajuntament. Es troba just al damunt de la següent cala, la del Golfet. És senzillament un disbarat. Terrorisme paisatgístic. Un atemptat més de tots els que s'han fet a Calella durant dècades però que ara, amb suposadament més civilització urbanística, és incomprendible i reprovable. I més governant a Palafrugell un alcalde del PSC, que va impulsar aquella poètica Llei de Costes que tots els ajuntaments han violat sistemàticament a canvi de... A canvi de, ho desconec. Esperem que la Generalitat aconsegueixi enderrocar els excessos.

Diumenge- Passió S.A.

Els clubs de futbol estan predestinats a acabar tots en mans de xinesos, àrabs o a les mans dels rics de cada moment. És una plataforma d'influències supersònica i en algun cas un lucratiu negoci. Fins i tot el Girona és dels inversos francesos Samir Boudjemaa i Jean Louis Dutaret, que van comprar les accions a un pròfug extradit ja a Polònia. Sinuós tot plegat.

Formar part d'un club o d'una afició, en el passat era una passió compartida. Actualment, és pagar a una multinacional i abocar diners a qui sap què. De fet, ni els que continuen essent clubs, com ara el Barça, en realitat no ho són. Al Barça el controlen les televisions i els patrocinadors i no pas els seus socis. I això tot just acaba de començar.

Dilluns - Qui vigila hisenda?

Fa uns mesos, un amic va fer una obra a casa seva a Girona. No massa costosa. Ara li ha arribat una carta d'Hisenda informant-lo que té tractes comercials amb una empresa -la de les obres- i li demana, amb to amenaçant, que el deute el pagui directament a Hisenda perquè aquest senyor és un defraudador que els deu molts diners. Evidentment, el meu amic feia mesos que havia pagat la factura. Just quan va acabar l'obra i, per tant, no li deu res. Això sí, ara sap que aquest senyor està escanyat econòmicament.

Hisenda gaudeix d'una impunitat inquietant.

Dimarts - Geografia de l'olor

El propietari del Motel Empordà, Jaume Subirós, un dels savis de la cuina de veritat, explicava fa uns anys: "Quan jo era petit i anava pel carrer que fos, al migdia senties les olors. I ara amb aquestes modernitats no se sent cap olor, i això també és empenyador". Subirós es referia a les olors de les cases i restaurants, anul·lats per les modernes cuines i sistemes d'extracció.

Això ho deia abans que la nova immigració es dediqués a la restauració a Catalunya. Actualment, caminant pels carrers de les ciutats del país et pot donar la impressió d'estar fent la volta al món amb el nas. Em passa passejant pel Barri Vell de Girona, olorant un kebab; per la rambla de Barcelona, ensumant les espècies del tandoori d'un restaurant indi; o flairant a qualsevol carrer oli de sèsam torrat d'un restaurant xinès o japonès. L'olor ja no té geografia. S'ha barrejat per sempre més.

Dimecres - Possiblement el millor

El gran projecte polític de Santi Vila és Santi Vila. Ja fa un cert temps que sona com a futur candidat del partit abans anomenat Convergència -ara ja no sé com es diu perquè m'he perdut- a l'alcaldia de Barcelona. No sé si és perquè és ell mateix qui propaga el seu nom o perquè en algun moment algú del seu partit ho va arribar a plantejar. En tot cas, aquesta setmana, Vila ja ha rebut el primer suport públic per aspirar-hi. Ha estat Joaquim Coll, el president de Societat Civil Catalana, que diu que si Vila es presenta com a alcalde de la capital catalana es pensarà "molt seriosament votar-lo". Un suport inestimable, encara que singular, per començar una nova singladura dins d'un partit independentista.

Qui sap si un dia l'actual conseller de Cultura, com a alcalde podrà convertir Barcelona en "possiblement la millor ciutat del món". Això és el que deia aquella campanya promocional de Figueres, quan ell en va ser el batlle, just abans que la ciutat caigués en bancarrota econòmica i política.

Dijous - Jutgessa inconstitucional

Els jutges són poc jutges quan es tracta de castigar els seus. Com en el cas d'aquella jutgessa d'Olot que després de vulnerar la Constitució ridiculitzant dues advocades per parlar en català n'ha sortit del tot impune amb una simple amonestació: "mujer, que no se te note tanto".

Si la dona aquesta ha vulnerat la Constitució, que recull com a llengua oficial de Catalunya el català, hauria de ser anul·lada i suspesa, com tot en aquest país quan es vulnera la sacrosanta constitució.

Divendres - Jornada intensiva

Una campanya de firmes a la xarxa intenta pressionar la Generalitat perquè l'escola primària sigui intensiva. Els nens cap a casa a les dues de la tarda. Després, es maquilla amb la possibilitat d'extraescolars, que a la pràctica significa haver de pagar una morterada.

Els principals arguments de la proposta són que suposadament milloraria el rendiment acadèmic, la salut del nen i la conciliació familiar. Suposo que sobretot la conciliació dels mestres, perquè bona part dels pares a les dues ni tan sols han anat a dinar per, després, emprendre la jornada laboral de la tarda i vespre.

No crec que correspongui als senyors mestres decidir unilateralment el funcionament del país. Si tenim, com és el cas, un sistema laboral ineficaç i massa dilatat, han de ser tots els sectors afectats qui ho decideixin.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/10/09/diumenge-dietari/808341.html?utm_source=rss